

Lovforslag nr. L 19. Fremsat den 4. oktober 1995 af socialministeren (Karen Jespersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel (Ændring af arbejdsgiverperioden)

§ 1

I lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, jf. lovbekendtgørelse nr. 549 af 23. juni 1994, som senest ændret ved lov nr. 1126 af 21. december 1994, ændres i § 1, stk. 2, nr. 1, § 3, stk. 3, § 9, stk. 4, § 22, stk. 3, nr. 1, § 23, stk. 2, nr. 1, og § 25, stk. 1, »2 uger« til: »3 uger«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 1996 og finder anvendelse på sygefravær, der påbegyndes fra og med denne dato.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget, der er et led i regeringens bestræbelser på at nedsætte statens udgifter, går ud på, at den periode, de private arbejdsgivere skal betale sygedagpenge i, ændres fra 2 uger til 3 uger.

Efter gældende regler udbetaler de private arbejdsgivere sygedagpenge i de 2 første uger af de ansattes sygefravær. Herefter udbetaler kommunen dagpengene.

Offentlige arbejdsgivere udbetaler dagpenge under sygefravær, så længe ansættelsesforholdet består.

Udbetaling af sygedagpenge ophører, når der er udbetalt dagpenge eller ydet refusion til en arbejdsgiver i mere end 52 uger i de forudgående 18 kalendermåneder. Ved beregning af datoen for varighedsbegrænsningens indtræden medregnes efter gældende regler ikke de dage, for hvilke der er udbetalt dagpenge eller løn fra arbejdsgiveren eller kommunen i de første 2 uger af sygefraværet.

Efter forslaget vil varighedsbegrænsningen indtræde, når personen ialt har modtaget sygedagpenge i 55 uger.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om at forlænge den periode, de private arbejdsgivere skal udbetale sygedagpenge i, skønnes på årsbasis at ville medføre en statslig mindreudgift på netto 300 mill. kr., idet staten afholder kommunernes udgifter til sygedagpenge i de første 13 uger, jf. gældende lovs § 30, stk. 1.

I de tilfælde, hvor de private arbejdsgivere efter gældende regler afholder udgifterne i de 2 første uger, skal de efter ændringen afholde udgiften i de første 3 uger.

Staten refunderer 100 procent af de kommunale udgifter til dagpenge i de første 13 uger, og efter de nugældende regler er de statslige udgifter til dagpenge i den tredje uge beregnet til 312 mill. kr.

Mindre private arbejdsgivere vil have en mulighed for at forsikre sig mod udgiften til at betale dagpenge

i arbejdsgiverperioden, mens hovedparten af de private arbejdsgivere selv betaler udgiften til dagpenge i arbejdsgiverperioden.

Det er beregnet, at statens mindreudgift som følge af at de private arbejdsgivere selv betaler udgiften til dagpenge i hele arbejdsgiverperioden, er 288 mill. kr.

De mindre forsikrede private arbejdsgivere skønnes at have en udgift til dagpenge i den tredje uge på 24 mill. kr., hvoraf forsikringstagerne og staten bidrager med hver 50 procent.

Udgifterne til sygedagpenge skønnes derfor at blive reduceret med 288 mill. kr. og indtægterne fra forsikringsordningen for mindre private arbejdsgivere skønnes at stige med 12 mill. kr.

Forslaget vil endvidere betyde en vis mindre administrativ lettelse for kommunerne, fordi de skal udbetale sygedagpenge 1 uge senere end efter gældende regler.

Forslagets økonomiske virkninger forhandles med de berørte kommunale parter.

Erhvervsøkonomiske, miljømæssige og EU-retlige konsekvenser

Forslaget indebærer, at de private arbejdsgivers udgifter til sygedagpenge forøges med et beløb, der svarer til de statslige mindreudgifter.

Forslaget har ikke miljømæssige konsekvenser, ligesom forslaget ikke indeholder EU-retlige aspekter.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Forslaget gennemføres ved at ændre »2 uger« til »3 uger« alle de steder i den gældende lov, hvor dagpenge i »de 2 første uger« omtales.

Til § 2

Det foreslås, at forslaget ikke får virkning for sygefravær, der er påbegyndt inden lovens ikrafttræden.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I § 1, stk. 2, nr. 1, § 3, stk. 3, § 9, stk. 4, § 22, stk. 3, nr. 1, § 23, stk. 2, nr. 1, og § 25, stk. 1, ændres »2 uger« til: »3 uger«.

§ 1. ---

Stk. 2. Dagpenge ydes af:

- 1) private arbejdsgivere til ansatte ved sygefravær i 2 uger fra 1. hele fraværsdag,
- 2) offentlige arbejdsgivere til ansatte ved sygefravær fra 1. hele fraværsdag,
- 3) private og offentlige arbejdsgivere ved fravær på grund af forebyggende graviditetsundersøgelser,
- 4) kommunen i øvrige tilfælde.

§ 3. ---

Stk. 3. Retten til dagpenge fra arbejdsgiveren gælder, uanset om ansættelsen ophører inden for de første 2 uger, fra 1. fraværsdag.

§ 9. ---

Stk. 4. Ved udbetaling af dagpenge for fraværsperioder efter de første 2 uger kan den samlede dagpengeudbetaling pr. uge ikke overstige det i stk. 2 nævnte beløb.

§ 22. ---

Stk. 3. Ved beregningen af dagpengeperioder efter stk. 1 medregnes ikke de dage, for hvilke der er udbetalt dagpenge eller løn

- 1) fra arbejdsgiveren eller kommunen i de første 2 uger af fraværsperioden ved sygdom eller
- 2) i anledning af graviditet, barsel eller adoption efter kapitel 7.

§ 23. ---

Stk. 2. Ved beregningen af dagpengeperioder efter stk. 1 medregnes ikke de dage, for hvilke der er udbetalt dagpenge eller løn

- 1) fra arbejdsgiveren eller kommunen i de første 2 uger af fraværsperioden ved sygdom eller
- 2) i anledning af graviditet, barsel eller adoption efter kapitel 7.

§ 25. Private arbejdsgivere afholder udgifterne til dagpenge i de første 2 uger af en fraværsperiode under sygdom, mens de øvrige udgifter til dagpenge afholdes af den kommune, hvor den sikrede har bopæl.